

**МІНІСТЕРСТВО ВНУТРІШНІХ СПРАВ УКРАЇНИ
ХАРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ВНУТРІШНІХ СПРАВ**

*Факультет № 6
Кафедра соціології та психології*

ТЕКСТ ЛЕКЦІЇ

навчальної дисципліни «**Вікова та педагогічна психологія**»
обов'язкових компонент
освітньої програми першого (бакалаврського) рівня вищої освіти

053 Психологія (практична психологія)

Тема № 11. Загальна характеристика педагогічної діяльності

Харків 2023

ЗАТВЕРДЖЕНО

Науково-методичною радою
Харківського національного
університету внутрішніх справ
Протокол від 30.08.2023 № 7

СХВАЛЕНО

Вченою радою факультету № 6
Протокол від 25.08.2023 № 7

ПОГОДЖЕНО

Секцією Науково-методичної ради
ХНУВС з гуманітарних та соціально-
економічних дисциплін
Протокол від 29.08.2023 № 7

Розглянуто на засіданні кафедри соціології та психології (від 15.08.2023 р. №8)

Розробник:

Доцент кафедри соціології та психології Харківського національного університету внутрішніх справ, кандидат психологічних наук, доцент Греса Н.В.

Рецензенти:

1. Провідний науковий співробітник науково-дослідної лабораторії морально-психологічного супроводження службово-бойової діяльності Національної гвардії України науково-дослідного центру службово-бойової діяльності Національної гвардії України, кандидат психологічних наук, старший науковий співробітник Мацегора Я. В. 2. Доцент кафедри соціології та психології факультету № 6 Харківського національного університету внутрішніх справ, кандидат психологічних наук, доцент Шиліна А.А.

План лекції

1. Педагогічна діяльність: форми, характеристики, зміст.
2. Мотивація педагогічної діяльності.
3. Основні функції педагогічної діяльності.
4. Загальна характеристика педагогічних умінь.

Рекомендована література:

Основна

1. Видра О.Г. Вікова та педагогічна психологія : навч. Посібник Київ : Центр учб.літ., 2018. 111 с. (<http://194.44.152.155/elib/local/r1.pdf>) (<https://lib.univd.edu.ua/elcat/alog?tab=efdf612e9f0af4fed8874aad426ba27b>)
2. Власова О.І. Педагогічна психологія : навч. Посібник Київ :Либідь, 2005. 399с. (<https://lib.univd.edu.ua/elcat/alog?tab=b2aada1ce23e302407ae027269690a26>) (<https://nadoest.com/vlasova-oi-pedagogichna-psihologiya-navch-posibnik-k-libide>)
3. Євтух М.Б., Лузік Е.В., Ладогубець Н.В., Ільїна Т.В. Педагогічна психологія : підручник Педагогічна психологія : підручник Київ : Кондор, 2015. 420 с. (<https://lib.univd.edu.ua/elcat/alog?tab=efdf612e9f0af4fed8874aad426ba27b>) (http://lib.khnu.km.ua/fond/NOV/new09_2016/452863.pdf)
4. Степанов О.М. Педагогічна психологія : навч. Посібник К. : Академвидав, 2011. 414 с. (<https://academia-pc.com.ua/product/271>) (<https://lib.univd.edu.ua/elcat/alog?tab=efdf612e9f0af4fed8874aad426ba27b>)

Додаткова

- 5.Поліщук В. М. Вікова та педагогічна психологія (програмні основи, змістовні модулі, інформаційне забезпечення) : Навчально-методичний посібник. Суми: ВТД «Університетська книга», 2007. 330с. (<https://nenc.gov.ua/education/wp-content/uploads/2017/05/%D0%92%D1%96%D0%BA%D0%BE%D0%B2%D0%B0-%D1%96-%D0%BF%D0%B5%D0%B4%D0%B0%D0%B3%D0%BE%D0%B3%D1%96%D1%87%D0%BD%D0%B0-%D0%BF%D1%81%D0%B8%D1%85%D0%BE%D0%BB%D0%BE%D0%B3%D1%96%D1%8F.pdf>)
6. Потапчук Л. В. Педагогічна психологія: Метод. рек. для студ. спец. "Психологія". Волин. держ. ун-т ім. Лесі Українки. Психол. ф-т. Каф. пед. та вік. психології

Інформаційні ресурси в Інтернеті

- 7.Пошукова система Google Scholar <http://scholar.google.com/>
- 8.Пошукова система Springer <https://link.springer.com/>

9. Пошукова система Google books <https://books.google.com/>
10. Пошукова система WorldWideScience.org <https://worldwidescience.org/>
11. Пошукова система DOAJ <https://www.doaj.org/>
12. Пошукова система DOAB <https://www.doabooks.org/>
13. Пошукова система SpringerOpen <https://www.springeropen.com/>
14. Електронна бібліотека Наукова періодика України <http://www.irbis-nbuv.gov.ua/>

Текст лекції

1. Педагогічна діяльність: форми, характеристики, зміст.

Педагогічна діяльність – це професійна активність вчителя, виховний і навчальний вплив учителя на учня (учнів), спрямований на його особистісний, інтелектуальний і діяльнісний розвиток, що одночасно виступає як основа саморозвитку і самовдосконалення (Зимня І.О.).

Педагогічна діяльність виникла в історії цивілізації із появою культури, коли актуальною стала задача створення, збереження і передання нащадкам зразків знань, умінь, норм соціальної поведінки. Психологічні аспекти педагогічної діяльності обумовлені соціальними вимогами суспільства та соціально-психологічними очікуваннями і установками людства.

Загальними характеристиками педагогічної діяльності, як і будь-якої іншої діяльності, є її умотивованість, цілеспрямованість, предметність, поліфункціональність.

Важливими ознаками педагогічної діяльності є варіативність, відсутність однозначної детермінованості подій, адже не завжди можна впевнено прогнозувати, як пройде урок, безліч непередбачених обставин можуть внести суттєві зміни у роботу вчителя.

Педагогічній діяльності притаманна тенденція до інтегративності: кожна подія шкільного життя є результатом впливу багатьох систем і чинників. Приймаючи будь-яке педагогічне рішення, вчитель має інтегрально оцінювати стан учня як результат взаємодії життєво важливих і значущих для нього систем (сімейні стосунки, вплив неформальних груп поза школою, його місце у шкільному і класному колективах).

М.В. Савчин відзначає серед психологічних особливостей педагогічної діяльності також такі:

- обмеженість у часі її цілісних фрагментів (наприклад, урок триває 45 хвилин);
- здійснення її в системі активних особистісних стосунків, що створює значні труднощі і напруження;
- тривале очікування вчителем на результати діяльності;
- постійний брак інформації для оптимального прийняття рішення, організації та коригування педагогічної діяльності.

Специфічною характеристикою педагогічної діяльності є її продуктивність.

Н.В. Кузьміна розрізняє п'ять рівнів продуктивності педагогічної діяльності:

1. – (мінімальний) репродуктивний: педагог уміє переказати іншим те, що знає сам; непродуктивний;

технічні (дії, операції) аспекти. **Структуру педагогічної діяльності вчителя утворюють такі компоненти:** педагогічні цілі і завдання, мотиви і предмет; педагогічні засоби і способи розв'язання завдань, аналіз і оцінювання здійснюваних заходів і здобутих результатів.

Структура педагогічної діяльності

- Постановка цілей і задач виходячи із аналізу педагогічної ситуації
- Вибір і застосування засобів педагогічного впливу
- Контроль і оцінка педагогічних впливів (педагогічний самоаналіз)

Метою педагогічної діяльності є передання соціального досвіду, конструктивного впливу на формування нової особистості, забезпечення її відповідності певному еталону вчителя, професійно-рольовим очікуванням соціуму. **Предметом педагогічної діяльності** є організація учбової діяльності учнів, спрямованої на засвоєння ними предметного соціокультурного досвіду як основи і умови розвитку.

Технологія праці педагога передбачає попереднє проектування навчально-виховного процесу з урахуванням перспектив діяльності й розвитку самих учнів і подальший контроль за цим процесом.

Засобами педагогічної діяльності є

- наукові (теоретичні й емпіричні) знання, за допомогою і на підставі яких формується тезаурус учнів;
- в якості «носіїв» знань виступають тексти підручників або уявлення відтворювані учнями при організованому вчителем спостереженні (на лабораторних, практичних заняттях, на польовій практиці) за засвоюваними фактами, закономірностями, властивостями предметної дійсності;
- в якості допоміжних засобів виступають технічні, комп'ютерні, графічні засоби тощо.

Способами передання соціального досвіду у педагогічній діяльності є пояснення, показ (ілюстрація), спільна робота, безпосередня практика учня (лабораторна, польова), тренінги тощо. Вибір засобів і способів педагогічних впливів орієнтується на учня як головну особу педагогічного процесу, на становлення його духовної, моральної, емоційно-вольової, інтелектуальної сфер, проектування нових рівнів його психічного розвитку, нових зон ближчого розвитку.

Продуктом педагогічної діяльності є сформований у учня індивідуальний досвід у всій сукупності аксіологічних, морально-етичних, емоційно-смыслових, предметних, оціночних складових. Продукт педагогічної діяльності оцінюється на іспитах, заліках, виконанні учбово-контрольних дій.

Результатом педагогічної діяльності як виконання її основної мети є розвиток учня: його особистісне, інтелектуальне вдосконалення, становлення його як особистості, як суб'єкта учбової діяльності.

Педагогічна діяльність пов'язана з реалізацією педагогічних дій у певних педагогічних ситуаціях: перцептивних, мнемічних, комунікативних, предметно перетворювальних, дослідницьких, контрольних (самоконтролювання), оцінювальних (самооцінювання) тощо. Ці дії

підпорядковані певним цілям і спрямовані на розв'язання педагогічних завдань.

Педагогічна діяльність є безперервним процесом розв'язання учителем системи педагогічних завдань. **Усі педагогічні завдання можуть бути:**

- виховними – виховання різнобічно розвиненої, внутрішньо несуперечливої особистості;
- навчальними – є засвоєння знань, вироблення вмінь і навичок, способів діяльності тощо;
- розвивальними: розвиток особистості, інтелекту, творчості, здібностей, індивідуального стилю діяльності тощо.

Педагогічні задачі пов'язані із функціональними задачами, що передбачають створення інструментарію педагогічного впливу (лекції, пояснення, бесіди, керівництво діяльністю учнів тощо). Розв'язання функціональних задач вимагає від учителя професійних знань, умінь та навичок. Наприклад, щоб забезпечити інтелектуальний розвиток учнів, необхідно ставити їх в умови інтелектуального пошуку, навчити самостійно здобувати знання, радіти своїм успіхам, переживати невдачі, допомогти реалізуватися як суб'єктам діяльності.

Сукупність умов, у яких педагог ставить цілі й приймає рішення, розв'язуючи завдання навчання і виховання, має назву педагогічної ситуації.

Більшість педагогічних завдань не піддається алгоритмізації, вимагає від учителя творчого підходу. Їх розв'язання передбачає

- аналіз педагогічної ситуації (діагноз);
- проектування результату (прогноз) і планування педагогічних впливів;
- конструювання та реалізацію навчально-виховного процесу;
- регулювання та корекцію педагогічного процесу;
- оцінювання досягнутих результатів і визначення нових педагогічних завдань.

Н.В.Кузьміна визначила структуру діяльності вчителя як модель, що складається із п'яти функціональних компонентів:

- гностичний компонент (від грец. Gnosis – пізнання) належить до сфери знань педагога. Йдеться не тільки про знання предмету, але й знання способів педагогічної комунікації, психологічних особливостей учнів, а також самопізнання (власної особистості і діяльності);
- проектувальний компонент включає у себе уявлення про перспективні завдання навчання та виховання, а також стратегії та засоби їх реалізації;
- конструктивний компонент – це особливості конструювання педагогом власної діяльності та активності учнів із урахуванням ближніх цілей навчання та виховання (урок, заняття, цикл занять);
- комунікативний компонент визначає особливості комунікативної діяльності викладача, специфіка його взаємодії з учнями. Акцентується зв'язок комунікації із ефективністю педагогічної діяльності, спрямованої на досягнення дидактичних (виховних та навчальних) цілей;
- організаторський компонент – це система умінь педагога організовувати власну діяльність, а також активність учнів.

Узагальнення різних підходів до структурування педагогічної діяльності:

Структура педагогічної діяльності

Етапи і компоненти педагогічної діяльності	Педагогічні дії
Підготовчий етап 1. Конструктивна діяльність	<ul style="list-style-type: none"> • формулювання педагогічних цілей; • діагностика особливостей і рівня навченості учнів; • вибір змісту навчального матеріалу майбутніх занять; • вибір методів навчання; • проектування власних дій і дій учнів
Етап реалізації педагогічного процесу 2. Організаторська діяльність 3. Комунікативна діяльність Етап аналізу результатів 4. Гностична діяльність	<ul style="list-style-type: none"> • встановлення дисципліни, робочої обстановки на заняттях; • стимулювання діяльності учнів; • організація своєї діяльності по викладанню навчального матеріалу; • організація власної поведінки у реальних умовах; • організація діяльності учнів; • організація контролю результатів педагогічних впливів і корегування; • встановлення правильних взаємин із учнями; • здійснення виховної роботи; • аналіз результатів навчання, виховання; • виявлення відхилення результатів від поставлених цілей; • аналіз причин цих відхилень; • проектування заходів щодо ліквідації визначених причин; • творчий пошук нових методів навчання і виховання

2. Мотивація педагогічної діяльності. Одним з найважливіших компонентів педагогічної діяльності є її мотивація. У педагогічній діяльності виділяють ті ж мотиваційні орієнтації, що і в учбовій. Це зовнішні мотиви, наприклад мотив досягнення, і внутрішні мотиви, наприклад орієнтація на процес і результат своєї діяльності. Зовнішні мотиви престижності роботи в певній освітній установі, мотиви адекватності оплати праці часто співвідносяться з мотивами особистісного і професійного зростання, самоактуалізації.

Мотивація педагогічної діяльності. Одним із важливих компонентів педагогічної діяльності є її мотивація. Традиційно розрізняють зовнішні і внутрішні мотиви діяльності.

Зовнішні мотиви:

- мотив досягнення, кар'єрного росту;
- престижність роботи у певному закладі освіти,
- мотив адекватності оплати праці,
- мотив влади тощо

Внутрішні мотиви:

- інтерес до педагогічної діяльності;
- орієнтація на процес і результат своєї діяльності;
- самоствердження тощо;

Особливості спонукальної сфери педагогічної діяльності пов'язані з її спрямованістю на іншу людину.

Головним критерієм педагогічної мотивації є репрезентування у ній інтересів учнів, тому адекватні мотиви діяльності вчителя завжди спрямовані на учня. Змістом їх може бути задоволення основних потреб учнів; створення для них умов безпеки, захищеності, відсутності страху у складному шкільному житті; сприйняття кожного учня на особистісному рівні, позитивне ставлення до нього; повага до його думок, позиції, цінностей; надання змоги учневі побачити життєву перспективу, зміцнити віру у власні можливості, захоплення його ентузіазмом, сподіванням на краще майбутнє, позитивні зміни у житті.

Важливим мотивом педагогічної діяльності є мотив влади як бажання контролювати своє соціальне оточення; впливати на поведінку учнів порадами, навіюванням, переконанням, маніпулюванням, наказом; спонукувати учнів поводитися відповідно до своїх інтересів, намірів, потреб і почуттів; домагатися від них співробітництва, допомоги, підтримки тощо; переконувати інших у своїй правоті.

А.К.Байметов, досліджуючи педагогічну діяльність, виділив три групи мотивів:

- мотиви зобов'язання;
- мотиви зацікавленості і захоплення певним начальним предметом;
- мотиви зацікавлення спілкуванням із дітьми («любов до дітей»).

Було виявлено, що тип мотивації впливає на характер і спрямованість педагогічних вимог учителя щодо учнів. Полімотивація педагогічної діяльності обумовлює гармонійність вимог учителя щодо поведінки учнів і засвоєння ними навчального матеріалу. Домінування в учителя мотиву зобов'язання призводить до висунення учням великої кількості вимог дисциплінарного характеру. Учитель із домінуванням мотиву зацікавленості і захоплення певним начальним предметом здебільшого висуває вимоги до засвоєння навчального матеріалу. Нарешті, учитель із вираженою потребою у спілкуванні із дітьми на фоні малої кількості вимог усе ж таки висуває великі вимоги до особистості учнів.

3. Основні функції педагогічної діяльності.

У трактовці Н.В.Кузьміної, А.І.Щербакова, В.В.Богословського та інших науковців функції педагогічної діяльності поділяються на дві групи:

1. Цілепокладальні функції, що співвідносяться із дидактичними, академічними, авторитарними, комунікативними здібностями людини і

передбачають цілеспрямоване формування тих із них, прояв яких є недостатнім у реалізації даних функцій:

- орієнтувальна, що визначає спрямованість особистості, її мотиви, ідеали,
- мобілізуюча (стимулююча) – активізація розумової діяльності учнів, розвиток їх самостійності,
- розвивальна – управління розвитком особистості школярів у цілому,
- інформаційна – володіння матеріалом і мистецтвом його подання

2. Організаційно-структурні функції:

- конструктивна – забезпечує добір навчальної інформації, проектування власної діяльності й діяльності учнів;
- організаційна – обумовлює організацію інформації й різних видів діяльності учнів і вчителя в ході педагогічної взаємодії;
- комунікативна – передбачає налагодження конструктивних взаємин з учнями, з їхніми батьками й з іншими педагогами;
- гностична – зорієнтована на дослідження аспектів об'єктивної інформації, а також інформації, що йде від суб'єктів (пов'язана з людьми); передбачає розвиток мислительних операцій, забезпечує адекватність сприймання, розуміння, оцінки іншої людини.

Серед власне педагогічних, орієнтованих на особистість учня, функцій вчителя М.В. Савчин відзначає такі:

- перетворення продуктів суспільного пізнання на акт індивідуального пізнання учнів;
- перетворення школяра з об'єкта навчання і виховання на суб'єкт самонавчання, самовиховання, саморозвитку. Це зумовлює необхідність виховувати в учнів потребу у самовихованні, у самостійному формулюванні життєвих і пізнавальних завдань і розв'язання їх.

4. Загальна характеристика педагогічних умінь.

Педагогічні уміння представляють сукупність самих різних дій вчителя, які перш за все співвідносяться з функціями педагогічної діяльності, значною мірою виявляють індивідуально-психологічні особливості вчителя (викладача) і свідчать про його наочно-професійну компетенцію. Педагогічна діяльність реалізується завдяки здійсненню професійно орієнтованих дій (умінь).

За визначенням І.О.Зимньої педагогічні уміння – це сукупність різноманітних дій учителя, які перш за все співвідносяться із функціями педагогічної діяльності, значною мірою виявляють індивідуально-психологічні особливості учителя (викладача) і свідчать про його предметно-професійну компетенцію.

Говорячи про уміння учителя в цілому, А.І.Щербаков, А.В.Мудрик та інші науковці вважають, що у власне дидактичному плані вони зводяться до таких:

- уміння переносити відомі учителю знання, варіанти рішення, прийоми навчання і виховання в умови нової педагогічної ситуації;
- уміння знаходити для кожної педагогічної ситуації нове рішення;
- уміння створювати нові елементи педагогічних знань та ідей і конструювати нові приклади розв'язання конкретної педагогічної ситуації.

Однак, найбільш повно уміння вчителя проаналізовані А.К.Марковою, яка виділяла дев'ять груп педагогічних умінь:

1. Уміння побачити в педагогічній ситуації проблему і переформулювати її в педагогічну (навчальну, виховну, розвивальну) задачу; уміння при ставленні педагогічної задачі орієнтуватися на учня як на активного партнера у навчально-виховному процесі, що має власні мотиви і цілі; вивчати і перетворювати педагогічну ситуацію; приймати оптимальне педагогічне рішення в умовах невизначеності; уміння змодельовати ситуацію педагогічної взаємодії, проаналізувати чинники розв'язання педагогічної задачі, передбачити очікувані результати тощо;

2. Підгрупа «чого навчати»: уміння працювати зі змістом навчального матеріалу (знання концепцій і технологій навчання), виокремлювати головні ідеї навчального предмету, оновлювати його зміст; інтерпретувати інформацію з різних джерел; формувати у школярів навчальні і спеціальні уміння і навички; встановлювати міжпредметні зв'язки тощо; підгрупа «кого навчати»: уміння вивчати в учнів стан окремих психічних функцій (пам'яті, мислення, уваги, мовлення та ін.), цілісних характеристик видів діяльності (навчальної, трудової, образотворчої, спортивної), навченості і вихованості школярів, їхні навчальні можливості, розрізняти успішність і особистісні якості учнів; виявляти не тільки наявний рівень, але й зону найближчого розвитку учнів, умови переходу з одного рівня розвитку на інший, передбачати потенційні і враховувати типові труднощі; виходити з мотивації учнів у плануванні й організації освітнього процесу; проектувати і формувати у школярів відсутні у них рівні діяльності; розширювати поле самоорганізації учнів; працювати зі слабкими і з обдарованими дітьми, створюючи для них індивідуальні програми; підгрупа «як навчати»: добирати і застосовувати прийоми і форми навчання, виховання та розвитку, враховувати затрати сил і часу; порівнювати й узагальнювати педагогічні ситуації, їх поєднання, застосовувати диференційований та індивідуальний підходи до школярів, організовувати їх самостійну навчальну діяльність тощо;

3. Уміння використовувати психолого-педагогічні знання, передовий педагогічний досвід; хронометрувати, фіксувати, реєструвати процес і результати своєї праці; співвідносити труднощі учнів з недоліками у своїй роботі; бачити сильні і слабкі сторони своєї праці, оцінювати власний індивідуальний стиль, аналізувати й узагальнювати досвід, співвідносити його з досвідом інших учителів; складати плани розвитку своєї педагогічної діяльності та ін.;

4. Уміння діяти в різноманітних комунікативних ситуаціях, створювати умови, які б сприяли збереженню психологічного здоров'я і реалізації

внутрішніх резервів партнера по спілкуванню, добирати адекватні вербальні та невербальні засоби спілкування; попереджувати конфлікти і конструктивно розв'язувати їх; підтримувати і керувати міжособистісними стосунками тощо;

5. Уміння використовувати прийоми з метою досягнення високих рівнів спілкування. Воно розкривається у здатності зрозуміти позицію іншого, виявити інтерес до нього; збагнути внутрішній стан людини за зовнішніми ознаками, поведінкою; володінні засобами невербального спілкування (міміка, жести); вмінні ставити себе на місце учня («децентрація» вчителя); створенні атмосфери довіри, терпимості до іншої людини; наданні переваги організуючим впливам порівняно з оцінювальними, дисциплінуючими; використанні демократичного стилю керівництва; володінні різними ролями як засобом попередження конфліктів у спілкуванні; готовності подякувати учневі, за необхідності вибачитися перед ним; однакового ставлення до всіх дітей; відмові від стереотипу «учитель завжди має рацію»; ставленні з гумором до окремих аспектів педагогічної ситуації; вмінні слухати і чути учня, не перериваючи його мовлення і навчальних дій; впливати на учня опосередковано, через створення умов для появи в нього бажаної якості; не боятися зворотного зв'язку з учнями тощо;

6. Уміння займати стійку професійну позицію педагога, який розуміє значущість своєї професії, здатний протистояти труднощам; реалізовувати і розвивати свої педагогічні здібності; керувати своїми емоційними станами, надавати їм конструктивного характеру; сприймати можливості своїх учнів і тим самим сприяти зміцненню своєї позитивної Я-концепції; опановувати еталони праці (педагогічна майстерність); здійснювати творчий пошук;

7. Уміння усвідомлювати перспективу свого професійного розвитку, визначати особливості власного індивідуального стилю, використовуючи позитивне зі своїх природних даних; зміцнювати власні сильні сторони, нейтралізувати слабкі, використовувати компенсаторні ланки здібностей; бути відкритим для пошуку нового, переходити від рівня майстерності до творчого, новаторського рівня тощо;

8. Уміння визначати характеристики знань учнів на початку і наприкінці навчального року; установлювати рівень оволодіння діяльністю, уміннями та навичками, видами самоконтролю і самооцінки в навчальній діяльності; виявляти окремі показники навченості (активність, орієнтування, обсяг допомоги, необхідної певному учневі для поступу у розв'язуванні завдання), визначати причини відставання; поетапно відпрацьовувати усі компоненти навченості; стимулювати готовність до самонавчання і безперервної освіти;

9. Уміння оцінювати стан вихованості і виховуваності школярів; бачити особистість учня у взаємозв'язку того, що він говорить, думає, за що переживає і як поводить; створювати умови для стимуляції слаборозвинених рис особистості окремих учнів (наприклад, стимулювати активність в одного учня, зниження тривожності – у іншого, прагнення до лідерства – у третього тощо).

Кожна група педагогічних умінь співвідноситься з певними сторонами праці вчителя: діяльністю, спілкуванням, особистістю, а також навченістю, вихованістю і розвиненістю його учнів. Так, перші три групи умінь визначаються А.К.Марковою як психолого-педагогічні, що співвідносяться із педагогічною діяльністю і центральним у них є уміння учителя працювати у змінних педагогічних ситуаціях, враховуючи індивідуально-психологічні особливості і розвиваючи учнів у процесі розв'язання ними навчальних задач. Четверта і п'ята групи педагогічних умінь співвідносяться автором із умінням створювати атмосферу психологічної безпеки для іншої людини і одночасно створювати умови для самореалізації її особистості. Шоста і сьома групи педагогічних умінь, за А.К.Марковою, співвідносяться із тими діями, що необхідні для самореалізації, самовираження і розвитку особистості самого вчителя. Восьма й дев'ята групи характеризують уміння оцінювати, прогнозувати, стимулювати особистісний розвиток учнів, діагностувати рівень їхньої навченості.